

РЕШЕНИЕ

№ 3868

гр. София, 05.08.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав, в публично заседание на 06.06.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Христовозова, като разгледа дело номер **6846** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 - 161 ДОПК.

Образувано е по жалба на З. К. С. от гр. С., срещу ревизионен акт № *0/05.07.2010г., издаден от М Ц П на длъжност "главен инспектор" на ТД на Н., гр. С., потвърден с решение на Д. на Д. "Обжалване и управление на изпълнението" П. ЦУ на Н., гр. С. № 1256/25.08.2010г. Моли съда да постанови решение, с което да отмени ревизионния акт.

Ответникът - Директор на Д. "О." - гр. С., оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на С. изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд - С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Със заповед за възлагане на ревизия № 906366/02.10.2009г., изменена със ЗВР №№ 908487/22.12.2009г. и № 1001480/22.02.2010г. на Ц К Н -началник сектор "Ревизии" в Д. "ДОК" на ТД на Н. гр.С., е възложено извършването на данъчна ревизия на жалбоподателя за определяне на данъчните му задължения включително по ЗОДФЛ за данъчни периоди 01.01.2003 г. - 31.12.2006г. Заповедите са връчени на ревизираното лица съответно на 22.10.2009г., 18.01.2010г. и 11.03.2010г. С оглед срока на ревизията на осн. чл. 114, ал. 4

ДОПК, същата е удължена със Заповед № ЦУ-25 от 16.02.2010г. на Изпълнителния директор на Н. К С до 21.05.2010г. Заповедите са издадени във формата по чл. 113, ал. 1 ДОПК и са връчени на ревизираното лице съобразно чл. 113, ал. 2 ДОПК.

С уведомление рег. № 94-08-19/09.03.2010г. на основание чл. 124, ал. 1 ДОПК жалбоподателят е уведомен, че в хода на ревизията е констатирано, че не е подал ГДД по чл. 41 ЗОДФЛ за 2000 г. и П. съпоставка доходите и направените разходи, както и присъединените доказателства в хода на предходната ревизия се установявало, че направените разходи превишават получените доходи, поради което и данъчната основа ще бъде определена по чл. 122, ал. 2 ДОПК.

В срока по чл. 117, ал. 1 ДОПК е издаден ревизионен доклад № 1001480/04.06.2010г. от органите по приходите, определени в ЗВР, който съдържа реквизитите по чл. 117, ал. 2 ДОПК. Прието е в ревизионния доклад, че са налице обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 7 ДОПК - декларираните и получени доходите съответстват на финансовото състояние, като е установен недостиг на парични средства, който подлежи на облагане по чл. 35 ЗОДФЛ (отм.). Така са определени данъчни задължения по чл. 35 ЗОДФЛ (отм.) за целия период от 2003 г. до 2006 г. вкл. в размер на 8 142,79 лв., ведно със следващите се от това лихви на стойност 3 527,55 лв.

Ревизионният доклад е връчен на ревизираното лице съобразно чл. 117, ал. 4 ДОПК на 27.08.2010г., като същото е депозирало възражения по чл. 117, ал. 5 ДОПК вх. № 94-3-104/28.06.2010г. срещу непризнаването на получените суми по парични заеми. Със заповед, издадена на основание чл. 119, ал. 2 ДОПК, № К-1001480/07.06.2010 г. на Ц К Навчев – началник сектор Д. „Контрол” П. ТД на Н. С. е определена М Ц П на длъжност главен инспектор П. ТД на Н.-С. за компетентен орган по приходите, който може да издаде ревизионен акт по смисъла на чл. 118, ал. 2 ДОПК вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 ЗНАП.

В срока по чл. 119, ал. 3 ДОПК е издаден обжалвания ревизионен акт № *0/05.07.2010г., с който са установени задълженията на жалбоподателя съобразно чл. 118, ал. 1, т. 1 ДОПК. В ревизионния акт са обсъдени направените срещу ревизионния доклад възражения от жалбоподателя и представените доказателства към възражението, които не са възприети. Потвърдени са изцяло определените в ревизионния доклад данъчни задължения по чл. 35 ЗОДФЛ (отм.)

Видно от ръкописното отбелязване в разписката към ревизионния акт същия е връчен на представител на ревизираното лице на 13.07.2010 г., като в срока по чл. 152, ал. 1 ДОПК е постъпила жалба вх. № 94-3-113/14.07.2010г. срещу РА съобразно чл. 156, ал. 2 ДОПК. В срока по чл. 155, ал. 1 ДОПК решаващият орган е постановил решение № 1256/25.08.2010г., с което е потвърдил изцяло обжалвания РА. Решението е връчено на 27.08.2010г., като в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК срещу него е депозирана жалба с вх. № 94-3-137 от 30.08.2010г.

П. така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима като подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК, от легитимирано лице и срещу подлежащ съобразно чл. 129, ал. 7 ДОПК на обжалване индивидуален административен акт по която е образувано настоящето съдебно производство.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

В настоящето производство и съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. По изложените вече във фактическата част на решението съображения, съдът намира, че обжалваният ревизионен акт е издаден от компетентен по смисъла на чл. 118, ал. 2 и чл. 119, ал. 3 ДОПК орган по приходите, а решението на горестоящия орган - от решаващия орган по чл. 152, ал. 2 ДОПК. Визираните от жалбоподателя нарушения на материалния закон съдът следва да провери по повод на осъществявания съдебен контрол.

В настоящето съдебно производство и съобразно чл. 160, ал. 3 ДОПК съдът дължи произнасяне по същество на спора, т. е. относно установяване на спорните административни правоотношения, в случая относно размера на установените с ревизионния акт данъчни задължения на жалбоподателя. Съгласно чл. 124, ал. 2 ДОПК, в производството по обжалването на ревизионния акт П. извършена ревизия по реда на чл. 122 фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията по чл. 122, ал. 1 е подкрепено със събраните доказателства. Твърдяното от ревизионните органи основание по чл. 122, ал. 1, т. 7 ДОПК е подкрепено с доказателства и съдът намира, че обжалваният ревизионен акт се ползва с презумптивната доказателствена сила по чл. 124, ал. 2 ДОПК.

Въз основа на събраните в ревизионното производство доказателства, органите по приходите са приели, че данъчната основа на жалбоподателя за облагане с преки данъци следва да се определи по правилата на чл. 122-124 ДОПК, а именно, че по отношение на имущественото и финансовото състояние на данъчно задълженото лице през ревизирания период от 01.01.2003 г. до 31.12.2006 г., е налице несъответствие между получените от лицето доходи и извършените от него разходи, изразяващо се в превишаване на сумата на разходите над сумата на доходите/приходите и представляващо недостиг на средствата, необходими за извършване на съответните разходи. Това превишаване ревизиращият екип е определил като укрит и недеклариран доход, подлежащ на облагане с данък по чл. 35 от ЗОДФЛ в общ размер за ревизирания период от 8 141,79 лв. и лихва в размер на 3 527,55 лв., разпределен в отделните периоди както следва: - за 2003 г. да жалбоподателя е определен ДДФЛ в размер на 22,84 лв.; - за 2004 г. е определен данък в размер на 9,47 лв., - за 2005 г. размера на определения данък е 539,80 лв. и за 2006 г. - 7 570,68 лв., ведно със съответните лихви за тези периоди.

Ревизиращият орган е определил данъчната основа за облагане за периода от

01.01.2003 г. до 31.12.2006 г. на принципа на паричния поток, като е взел предвид началното салдо към 01.01.2003 г. определено като нулево с оглед липсата на доходи на З. К. С. от трудови правоотношения или дейност като или юридическо лице, взел е предвид доходите от продажбата на два имота в гр.К през 2005г. и внесените в съответните банки парични средства. Разходите за същия период ревизиращият орган е определил съгласно тези за издръжката му, с оглед месечния /годишния/ паричен разход средно на едно лице по статистическата информация, публикувана в ежегодното издание „Бюджети на домакинствата" по данни от НСИ, също така изтеглените от съответните банкови сметки средства.

В хода на настоящето производство от страна на жалбоподателя са представени: Нотариален акт № 169/1999г., видно от който жалбоподателя продава на баща си недвижим имот и нотариални актове №№ 131/2005г. и 111/2005г. , последните два описани и в РА; Договор за откриване на срочен депозит в размер на 38 000 лв., постановление за прекратяване на досъдебно производство; удостоверение от „Главболгарстрой”, видно от което жалбоподателя е работил по трудов договор в дружеството за периода 25.08.1983г. – 28.08.1985г., Заповед № 162 от 05.02.1988г. и № 273 от 26.03.1990г. от ВМЕИ –Г.

Въз основа на връчено уведомление по чл. 124, ал. 1 ДОПК изх. № 10-94-08-19/09.03.2010г. и искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице с Изх. № 10-94-08-19/22.10.2009г. е представен е отговор по, с който жалбоподателя прилага само заверени копия от декларация по чл.124, ал.3 ДОПК за 2003г., 2004г., 2005г. и 2006г.

Предвид събраните в хода на преписката , вкл. и в хода на делото доказателства, настоящата инстанция намира твърдението за неправилно определяне на определения размер на данъка за неоснователно. След като жалбоподателят не е представил доказателства, въз основа на които да бъде определена данъчната основа и съответно дължимите данъци по реда на ЗОДФЛ (отм.), на основание чл. 122, ал. 2, т. 14 от ДОПК, следва да се вземат предвид средностатистическите данни за такива разходи, като обичайният размер на разходите за живот е предмет на статистическите разчети. В този смисъл правилно и законосъобразно ревизиращите са се позовавали на публикуваната общодостъпна и официална информация, съдържаща се в бюлетините на НСИ, за разходите на домакинствата. От средностатистическите разходи за издръжка на домакинствата са изключени разходите, за които П. ревизията са установени конкретни стойности.

П. така изложеното, съдът намира, че данъчната основа за облагане по чл. 35 от ЗОДФЛ (отм.) на жалбоподателя за ревизираните периоди е правилно определена по реда на чл. 122 от ДОПК, тъй като в хода на ревизията са установени данни за укрити приходи по смисъла на чл. 122, ал. 1 на ДОПК. Издаването на РА П. особени случаи е регламентирано в чл. 122, ал. 1 от ДОПК, приложим П. наличие на някое от обстоятелствата по ал. 1 на същата разпоредба, като същите не е необходимо да са едновременно дадени, а

наличието само на едно от тях е достатъчно основание за прилагането на този специален ред. П. констатирано наличие на предпоставка по чл. 122, ал. 1 от ДОПК, какъвто е настоящият случай, представляваща действие или бездействие на данъчния субект, определянето на облагаемата основа следва да се извърши от органа по приходите по реда на чл. 122, ал. 2 и чл. 124, ал. 1 от ДОПК, с цел постигане на посочения принцип за обективност и достоверност П. определяне правата, задълженията и отговорността на жалбоподателя в конкретния случай. Разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 2 от ДОПК предвижда в случаите по чл. 122, ал. 1 П. определяне на основата по реда на чл. 122, ал. 2 да се смята до доказване на противното, че е налице подлежаща на облагане с данъци печалба или доход, когато направените разходи от лицето и от свързаните с него лица по § 1, т. 3, буква "а" от ДР на ДОПК явно и съществено превишават размера на декларираните получени средства. Съгласно чл. 122, ал. 2, т. 14 от ДОПК, П. определяне на основата за облагане с данъци органът по приходите следва да вземе предвид обичайния размер на разходите за живот, издръжка, обучение и лечение, както и на транспортните, дневните и квартирните разходи П. пътувания, разходи за обичайния живот в размера на официално публикуваните статистически данни. На това основание П. извършване на ревизията органите по приходите са определили правилно размер на обичайните разходи за живот на ревизираното лице, съответстващ на средностатистическите данни на НСИ за съответните периоди, като възприетите начини и доказателствени средства са допустими.

Съгласно разпоредбата на чл. 124, ал. 2 от ДОПК, П. извършена ревизия по реда на чл. 122 от същия кодекс, фактическите констатации в РА се смятат за верни до доказване на противното. Следователно доказателствената тежест в производството по обжалване на процесния ревизионен акт пред съда е на жалбоподателя. Представените от последния удостоверение от „Главболгарстрой”, видно от което жалбоподателя е работил по трудов договор в дружеството за периода 25.08.1983г. – 28.08.1985г., Заповед № 162 от 05.02.1988г. и № 273 от 26.03.1990г. от ВМЕИ –Г, не удостоверяват по какъвто и да е начин наличието на средства респ. техния размер към 01.01.2003г., момента към който е определено началното салдо на процесната ревизия.

От изложеното за неоснователност на възраженията на жалбоподателка, следва и извод, че не са оборени констатациите в обжалвания ревизионен акт № *0/05.07.2010г., издаден от орган по приходите П. ТД на Н. С. за определяне на данъчната основа на жалбоподателя, като съдът намира и правилно като размер определяне на задълженията по чл. 35 от ЗОДФЛ /отм./ в съответствие с приложимата данъчна ставка за съответните години, от което и следва извод за неоснователност на жалбата.

Поради направено своевременно искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът като съобрази материалния интерес - определените задължения - общо 11 670,34 лв., на основание [чл. 8](#), във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в

приложимата редакция към момента на приключване на устните състезания по делото, следа да присъди разноски на ответника в размер на 683 лв., на основание чл. 161, ал. 1, изр. последно от ДОПК.

Воден от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. 4 от ДОПК, Административен съд С. - град, Първо отделение, 7-ми състав,

РЕШИ:

Отхвърля жалбата на З. К. С. от гр. С., срещу ревизионен акт № *0/05.07.2010г., издаден от М Ц П на длъжност "главен инспектор" на ТД на Н., гр. С., потвърден с решение на Д. на Д. "Обжалване и управление на изпълнението" П. ЦУ на Н., гр. С. № 1256/25.08.2010г.

Осъжда З. К. С. от гр. С., да заплати на Д. "О." П. ЦУ на Н. - град С. сумата 683 лв. (шестотин осемдесет и три лева) разноски по делото, представляващи възнаграждение за юрисконсулт.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: